Козлятко і Вовк-флейтист

Козля від отари відбилося к бісу,
Аж тут і товариш — біжить Вовк із лісу.
Кинулось спершу тікати в ярузі,
А потім спинилось та й каже драпузі:
«Я знаю, мені не уникнути смерті
Від пащі твоєї, та будь милосердий!
Зроби, ради Бога, ти милість єдину:
Заграй на флейтузі мені на кончину,
Нехай попрощаюсь з життям моїм милим,
І сам же ти знаєш — в кінці уся сила».
«Не відав, що є в мене цей квалітет*», —
Подумав був Вовк, та й ну менует
Щосили тут дути. Танцює Козлятко,
Хвалою Вовчиська підмазує гладко.
Аж зграя собак, наче вихор, вкруг стала.
Флейтуза із рук музикантові впала.
Собаки — на Вóвка! Той схопить, той вкусить.
Уже капельмейстер до танцю йти мусить.

* Квалітет — якість, риса, талант.

А тут Чорногривка хвать за поясницю,
А Жук із Білком — за горла цівницю,
Кудлай і Гривко уже вп'ялися в клуби —
І крик у долині свідчить про згубу!
Ще й Хвіст прилетів і писок свій пхає,
Не втовпиться, бачиш. А Вовк лиш зітхає:
«Навіщо ж я, дурень, та став капельмейстром,
Родившись на світ усього лиш кухмейстром?!
Було б мені кози справлять до просолу,
А не музичну заводити школу...
А-а! Все по заслузі!..» Собаки ж бо рвали —
Отак йому нагла тут смерть і настала.

Приказка

За те не берись, що не дáно від Бога.
Без Бога, як кажуть, — ні до порога.

Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>

Собаки

У селі в хазяїна жило двійко собак. Якось раз проїжджав повз ворота незнайомець. Один собака вискочив і став гавкати, аж поки той не зник з очей, а потім повернувсь у двір.

— І що тобі це дало? — спитав другий.

— Та хоч нудьгу розвіяв, — відповів на те перший.

— Але ж не всі проїжджі такі, — сказав розумний, — щоб мати їх за ворогів нашого хазяїна, а то б я й сам не занедбав своєї служби, хоч минулої ночі моя нога побувала у вовчих зубах. Бути собакою — добра справа, а от гавкати на всіх просто так — зле.

Сила

Розумна людина знає, що ганити, а дурень базікає без пуття.

Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>

Ворона і Чиж

Неподалік від озера, у якому видно було жаб, виспівував, сидячи на гілці, Чиж. Ворона поблизу й собі каркала, а бачачи, що Чиж не перестає співати, сказала:

— Чого це ти сюди пнешся, жабо?

— А ти чого мене жабою звеш? — спитав Чиж Ворону.

— А того, що ти точнісінько такий же зелений, як і ота он жаба.

— О! — скрикнув Чиж. — Коли вже я жаба, тоді ти справжня кракавка за своїм внутрішнім знаряддям, яке робить твій спів дуже схожим на жаб'ячий.

Сила

Серце та людські звичаї, а не зовнішні ознаки мають свідчити про те, хто є хто. Дерево пізнають за плодами.

Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>